

Pasaulinis fantastikos Aukso fondas

Ray Aldridge

MECHANINIS ORFĖJAS

Ray Aldridge

MECHANINIS ORFĖJAS

Mokslinis fantastinis romanas

Rėjaus Aldridžo knygos

**"FARAONO KONTRAKTAS"
"PASAULIO IMPERATORIUS"
"MECHANINIS ORFĖJAS"**

**pripažintos geriausia XX a. paskutiniojo
dešimtmečio MF trilogija!**

Ruizas Avas - specialusis agentas, Suuko planetoje patekęs į siaubingiausią Visatos anklavą Gyvatyną, tik vargais negalais išsaugo savo ir savo bendražygių gyvybes. Be to, sužino dvi paslaptis. Pirmoji - vienas jo draugas yra *genšuotas* ir bet kada gali jį nužudyti. Antroji paslaptis dar kraupesnė – tikrai egzistuoja planas paversti visas protingas Visatos būtybes nemąstančiais zombiais-žudikais. Kas rezga šį planą? Kaip sužlugdyti šį sąmokslą?..

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

261 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Ray Aldridge THE ORPHEUS MACHINE

New York, Balantine books, 1992

Copyright © by Ray Aldridge, 1992

Cover art copyright © by Peter Jones, 1994

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2003

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

*“Ir mielą dainių jie nužudė,
Kad mūsų sielos ir toliau galėtų
Giedot netobulą melodiją”, -*

**Užrašas memorialinėje “Giliosios
širdies” lentoje, Gyvatyno mieste,
Suuko planetoje**

1.

Sena, gerokai aptriušusi barža, pavadinta “Loraka”, nešė Ruizą Avą ir jo draugus tolyn nuo Gyvatyno ir jame likusių priešų. Prasidėjo šeštoji kelionės diena. Per tą laiką Ruizas susidraugavo su Gundredu, antruoju kapitono padėjėju. Gyslotas trumpulis išgedusiais dantimis dažnai ir iškalbingai vainodavo laivo būklę, įgulos bukumą ir vadą lydinčias nesėkmes.

- Jam vadovaujant jau paskendo keturi laivai. Neblogas rezultatas tokiam jaunam žmogui. Žinote, mane šie faktai nervina.

Gundredas mėgo dabintis ryškiais apdarais, jo rūbus puošiančių įvairaus kalibro auksinių grandinių kiekis stačiai stulbino. Kartą Ruizas pasidomėjo, ar vyrukas nesibijo su tokiu kroviniu iškri-

sti per bortą. Trumpulis linksmi atsakė, jog vis vien nemoka plaukti.

- Verčiau jau kuo greičiau viską užbaigti, - paaiškino jis. - Aš gi ne mirties bijau... visų baisiausia - ilgas perėjimas iš šiltos šviesos į šaltą skystą tamsą.

- Aišku, - mandagiai atsiliepė pašnekovas, nors Gundredo pozicija jam atrodė mažų mažiausiai keista.

Antrasis padėjėjas išsišiepė.

- Aha, tokia filosofija įkandama ne visiems. Štai tu, kiek suprantu, esi linksmuolis, be to, bandymų ir klaidų metodo šalininkas, tiesa? Pataikiau į dešimtuką, ar ne?

Ruizas nusišypsojo ir linktelėjo. Bičiuliai stovėjo viršutiniame "Lorakos" denyje netoli nuo vairininko kabinos. Jūra buvo tokia rami, jog panėšėjo į tamsiai mėlyną stiklą. Giedrą poliruotos bronzos spalvos dangų tik ties horizontu temdė juodų debesų dryžis. Artimiausia žemė plytėjo toli pietuose. Kapitonas taip apskaičiavo kursą, jog laivas praplauktų kuo toliau nuo išdavikiškų pakrantės rifų.

Jis pats vairininko kabinoje palinko prie navigacinio prietaiso, paskutiniaisiais žodžiais keikdamas

likimą, sugrūdusį jo laivan kone du tūkstančius fanatikų, "Aukos paslapties" kulto pasekėjų, kuriuos reikėjo nugabenti pas Nampo Ašmenų žmogėdras. Regis, į pagrindinį žmogų laive Gundredas žiūrėjo it į nemokamą klouną. Jis mirktelėjo pašnekovui ir, parodijuodamas savo vadą, ištaisė sielvartingą miną.

Pasigirdo spragtelėjimas, jam įkandin nuaidėjo švilpukas - vienas sintezatorius-spėjikas atspausdino orų žemėlapij. Kapitonas tučtuojau nu-tilo ir susikaupė.

Aukojantys susibūrė plačiame apatiniame de-nyje. Jie skaitė ištraukas iš šventųjų traktatų, ne-mokšišškai giedojo banalius himnus, čaižė kits kitą nedideliais ceremonijų rimbais. Visi tie žmo-nės sirgo religinės savižudybės manija. Gundre-das ilgai juos stebėjo, paskui teatrališkai iš-sprogino savo mažas juodas akutes.

- Nors tu ir pretenduoji į optimisto vardą, visgi dėvi Aukojančio apdarą, kuris yra kur kas pavojingesisnis gyvybei, nei grandinės ant kaklo.

Ruizas vėl nusišypsojo, tačiau nieko neatsakė. Gundredas gana dažnai šaipydavosi iš keliautojo maskuotės, bet šis suprato, jog trumpulį skatina paprasčiausias smalsumas. Daugelį metų ugdy-tas įprotis niekuomet nepamiršti atsargumo, ne-

leido buvusiam Menų Lygos agentui iškloti naujajam bičiuliui tiesos apie save bei savo draugus.

Įgula kas vakarą rinkdavosi viename laivo kampelyje, kur neužsukdavo kapitonas, ir lošdavo kortomis. Taip Ruizas susipažino su antruoju padėjėju. Jiedu buvo vieninteliai šios azartiškos pramogos dalyviai, kurių niekuomet neapleisdavo sėkmė. Tiesa, Ruizas pademonstravo anaip tol ne visus jam žinomus šuleriškus triukus - tiesiog stengėsi nepralošti... Kartą nakčia girtas kūrikas pasipiktino, kai Gundredas ėmė manipuliuoti kortomis kiek aktyviau, nei paprastai, ir pabandė žeberklu paleisti antrajam padėjėjui žarnas. Tuomet Ruizas įsikišo ir paprotino nepatenkintąjį pirmu pasitaikiusiu gelžgaliu.

Nuo tos dienos Gundredas pradėjo globoti naująjį bičiulį ir jo palydovus, surado jiems patogesnę vietelę, padidino vandens porcijas ir retsykiais atnešdavo valgio iš įgulos kambuzo. Žinia, tas maistas irgi nebuvo pernelyg skanus, bet, šiaip ar taip, jame beveik niekad neplaukiojo vabzdžiai.

Antrasis padėjėjas neįsižeidė, jog Ruizui nesinori šnekėti.

- A-a-a, tu toksai paslaptingas... Žiūriu į tave ir džiaugiuos savo paprastumu, - kalbėjo jis, ir gud-

riose akutėse šoko linksmi žiburėliai.

Ruizas patapšnojo draugui per petį.

- Paslapčių turi visi - netgi tu, nors ir stengies apsimesti atlapaširdžiu, - atsakė jis ir pasuko link trapo.

Gundredas nusikvatojo.

- Visko gali būti... Na, ką, ketini aplankyti savo bendrakeleivius? Keisti jie... Turiu pripažinti, jog tavo palydovai dar nepanašesni į Aukojančius, negu tu... Nors moteryje glūdi kažkokia tamsi jėga. Gražuolė, nieko neprikiši, tačiau niauri. Tau derėtų pasisaugoti.

Regis, giedra diena pritemo.

- Tiesą sakai, - atsiliepė Ruizas ir nulipo žemyn.

Jis skverbėsi per tikinčiųjų minią, nekantriai stumdydamas tuos, kurie mėgino įtraukti praeivį į ritualinius šokius. Dauguma nelaimingų pamišėlių į skubančio keleivio elgesį reagavo abejingai. Pasipiktino tik vienas stambus raudonveidis vyriškis su rimbu, nusėtu vinimis. Jo akys fanatiškai suspindo, iš burnos trykštelėjo putos, ir Ruizas pasistengė kuo skubiau nerti šalin.

Galiausiai jis pasiekė savo kajutę. Iš tiesų tai buvo gyvulių gardas, įrengtas antrajame denyje. Specifinis kvapas liudijo, kad visai neseniai šia

barža plaukė keleviai, labiau prisitaikę prie šios klasės kajučių sąlygų. Tačiau sienos skyrė bėglius nuo fanatikų, o pro plyšius pučiantis vėjelis padėjo lengviau alsuoti.

Čia laukė jo likimo draugai. Molnehas susirūpinęs sėdėjo ant bagažo, rankose gniauždamas plieninį vėzdą. Liesas it skeletas fokusininkas kur kas geriau prisitaikė prie kelionės vandeniui, nei kiti faraoniečiai, vargiai išsveriantys jūrligę.

Molnehas nuleido vėzdą, neseniai nudžiautą iš vieno budrumą praradusio fanatiko.

- Kokios naujienos, Ruizai Avai? - linksmi pasiteiravo fokusininkas.

- Taip, kas naujesnio? - suniurnėjo storulis Dolmaero, Faraone buvęs gildijos seniūnu. Plati jo fizionomija išblyško, kaktą išmušė prakaitas. Vargšelj kamavo jūros liga, nuo kelionės pradžios jis gerokai sulyso. - Ar jau artėjame link tiklo? Kartais man rodosi, jog net susitikti su kani balais būtų ne taip baisu, kaip svirduliuoti šitoj šlykščioj geldoj.

Kankinys atsistojo ir pasitrynė maudžiančią nugarą.

- Dar ne, - atsakė Ruizas. - Tavim dėtas nesi-skubinčiau susipažinti su žmogėdromis.

Vadas labai nerimavo dėl Dolmaero. Pabėgę nuo Koreanos, besiverčiančios žmonių kontrabanda, jie drauge įveikė daugybę pavojų. Per tą laiką buvęs agentas labai prisirišo prie gildijos seniūno.

Niza tylėdama tūnojo tamsiame kampe. Ruizas neryžtingai šyptelėjo, bet mergina nesureagavo į jo šypsnį. Jis nusigrėžė. Gražuolė stulbinančiai pasikeitė, ir ši permaina skausmingai kamavo Ruizą. Ne taip seniai jiedu buvo meilužiai, ir drauge praleistos minutės tapo kone pačiomis laimingiausiomis vyriškio gyvenime. Gi dabar samdinys ir princesė virto stačiai nelaimės draugais, kuriuos aklas likimas atsitiktinai suvedė draugėn.

Gyvatyne Koreanai pavyko vėl sučiupti farao-niečius, o Ruizas Avas nepajėgė jai sukliudyti. Matyt, Niza tvirtai įtikėjo, kad būtent jis kaltas dėl visų jos daliai tekusių nelaimių. Kai vadas išlaisvino juos iš požeminio kalėjimo, mergina nė sykiu nepasidomėjo, kas gi nutiko iš tiesų, o jis nieko neaiškino nuogaustaudamas, kad princesė atsisakys klausytis. "Lorakoje" ji prabildavo tik ypatingu atveju ir beveik niekada nesitraukdavo iš savo kampo. Ruizo širdis sruvo krauju. Būtent todėl jis be atvangos šlaistėsi po laivą, stengda-

masis azartiniais žaidimais išblaškyti nelinksmas mintis.

Vadas išsitiesė ant šiaudų atokiai nuo Nizos, vietoje pagalvės pasikišęs savo ryšulį. Laimei, malonus sakingas jo turinio kvapas įveikė tvarto smarvę. Prieš apleisdamas Gyvatyną, agentas spėjo pasirūpinti dviguba maskuote. Dabar jie dėvėjo religinių fanatikų, pasirengusių paaukoti savo laikinus kūniškus apvalkalus Nampo Ašmenims, apdarus. Bet kai keliautojai pasieks liepsnojančius smiltynus, jiems teks pakeisti įvaizdį ir virsti vieno Gyvatyno piratų vadeivos, prekiaujančio ritualiniais narkotikais, kurjeriais.

Nampo Ašmenų apeigose privalu svaigintis narkotikais ir kepti ant iešmo žmones, tad apie galutinį kelionės tikslą Ruizas galvojo be jokio pasitenkinimo. Tačiau tik pasiekę dykumą jie įstengs visiems laikams apleisti žiaurųjį Suuką.

Buvęs agentas užsimerkė vildamasis, kad jam pavyks bent kelias valandas pailsėti.

Niza visiškai nenorėjo užmigti. Nepaisant begalinio nuovargio, ji baržoje miegojo prastai. Gimtasis Faraonas, dulkėtų lygumų planeta, stubinamai skyrėsi nuo šios klaikios vandens dykumos, kuri ir atrodė kažkokia nenatūrali. Vande-

nynas panėšėjo į milžinišką plėšrų gyvį, kurio riebi oda be atvangos raukšlėjosi ir krūpčiojo, tarsi monstras stengtųsi nusimesti ją nelyginant gyvatę savo išnarą.

Kampelis, kuriame glaudėsi keliautojai, visai nepanėšėjo į buvusios Faraono princesės apartamentus. Dabar ji miegojo ant grindų mėšlu ir vėmalais prasmirdusiame garde.

Tais retais atvejais, kai vargšelei pavykdavo užsnūsti, ją kankindavo košmarai. Buvusi šeiminkė Koreana, žudikas Remintas, piratas Juberė - visi tie veidai lėtai ir bauginančiai sukosi ratu. Mergina jautėsi vieniša ir apleista. Ruizas Avas, kurį ji kadaise mylėjo ir kuriam patikėjo savo gyvenimą, leido, kad jo draugei nutiktų siaubingi dalykai. O dabar visai nekreipė į ją dėmesio, tik retskykais apdovanodamas santūria šypsena. Ko gero, visų labiausiai Nizą erzino būtent šis perdėtas mandagumas.

Kas žino, gal jis rengia naują kankynę, kurios išsekusi moteris jau nebeįstengs ištvirti.

Ruizą pažadino aiški artėjančio pavojaus nuojauta. Garde buvo tamsu. Barža judėjo staigiais, nelygiais šuoliais. Vadas atsisėdo ir pasitrynė akis. Vėjo ūžesys virto pagiežingu staugimu. Kol

jis miegojo, oras gerokai pablogėjo.

- Kas nutiko? - paklausė Dolmaero, iš visų jėgų spausdamasis prie sienos. - Aš klausiu, kas dedasi?!

- Tiesiog sustiprėjo vėjas, - atsistodamas ramiai atsakė Ruizas.

Netikėtas krestelėjimas švystelėjo jį į tą kam-pą, kuriame gulėjo Niza. Vyriškis akimirksniu at-gavo pusiausvyrą, bet visgi spėjo įžiūrėti mergi-nos veide šmėstelėjusį siaubą ir apsiginti pakel-tas rankas. Ruizas norėjo suklupti greta jos ir pa-aiškinti, kad jis tebėra tas pats žmogus, kuriuo ji pasikliovė anksčiau. Bet princesė nusigręžė į sieną ir įsistebeilijo į ją nereginiomis akimis.

Bėglių vadą persmelkė neviltis. Nors, tiesą sa-kant, ko gi jis tikėjosi? Kad Niza, primityvi būtybė iš atsilikusios planetėlės, sugebės prisitaikyti prie gyvenimo pangalaktikoje - žinia, tuo neįtikė-tinu atveju, jei jiems apskritai pavyks išgyventi ir pabėgti iš Suuko? Negi jis toks naivus? Kokia tiki-mybė, kad Faraono aborigenė bus laiminga su kosmoso klajūnu? O jis su ja? Absurdas!

Ruizas palingavo galvą ir nusisuko.

- Eisiu į dieną ir pasižiūrėsiu, kas vyksta, - ramiai pratarė jis. - Kol kas nėra ko nerimauti. Iki šiol

oras mums buvo palankus.

Buvęs agentas skverbėsi per Aukojančių minią - fanatikai paklaikę blaškėsi po denį. Jis prabėgom pagalvojo apie keistenybes, būdingas žmogiškosioms būtybėms. Visi šie žmonės veržėsi į Nampo Ašmenų skerdyklas, kad su džiaugsmu mirtų nuo kanibalų rankos, ir tuo pat metu paniškai bijojo nuskęsti. Ruizui atrodė, jog mirtis jūros gelmėj - anaip tol ne pats prasčiausias variantas palyginti su tuo, kas jų lauktų, jei keleiviai sėkmingai pasiektų tikslą.

Viršutiniame denyje bangavimas jautėsi itin stipriai. Ruizas tvirtai įsitvėrė turėklų ir pažvelgė į tamsiai pilką vandenį. Vėjas pasikeitė. Dabar jis pūtė nuo sausumos. Lūpas aplipo smėlis, atneštas iš Nampo dykumų. Temo, tad nustatyti bangų aukštį buvo nelengva, bet ilgi putų liežuviai draikėsi aukštai virš laivo.

Senutei "Lorakai" toks oras akivaizdžiai nepatiko. Ji svyravo į šalis, gailiai dejuodama nuo įtampos. Ruizas prisimerkė ir pasitrynė akis. Įdomu, ar dar ilgai ši sukiužusi gelda įstengs priešintis stichijai. Matyt, norinčių keliauti tokiu nepatikimu laivu darėsi vis mažiau ir mažiau, tad savininkai sutiko leisti kelionėn su religinių fanatikų minia. Nevalia sakyti, jog tokios mintys galėtų

pataisyti nuotaiką.

Kol kas baržos varikliai bildėjo pakankamai tolygiai, bet baisu pagalvoti, kas bus, jei jie sustos, ir "Loraka" atsidurs vėjo bei bangų valioje.

Dangus nesveikai pablyško ir tarsi pasidengė mėlynėmis. Nuo tos akimirkos, kai buvęs agentas užkopė į viršutinį denį, oras dar labiau suburo. Vyriškį užvaldė pažįstamas įniršis. Prasidėjus Suuko operacijai, Ruizas Avas jau kelintą kartą atsidūrė jėgų, kurių neįstengė įtakoti, valioje.

Ryškiai apšviestoje vairininko kabinoje jis pastebėjo Gundredą. Antrasis padėjėjas blaškėsi tarp kompiuterio ir navigacinių žemėlapių, o paprastai linksmas jo veidas atrodė niūrus ir išsekęs.

Ruizas pagalvojo, kad gal vertėtų užsukti į kabiną - galbūt bičiulis nušviestų padėtį. Bet prie įėjimo stirksojo du ginkluoti jūrininkai. Matyt, kapitonas baiminosi, jog supanikavę keleiviai įsiverš vidun. Vienas jūreivis pastebėjo vyriškį, vilkintį Aukojančio apdarą ir grėsmingai mostelėjo neuroniniu rimbu.....